

INTERVIEW

KING OF WORDS

Γενναϊόδωρος με τα αισθήματα και τις λέξεις, πληθωρικός, αφοπλιστικά ειλικρινής και με ιδιαίτερη αίσθηση του χιούμορ. Ο Χρήστος Χωμενίδης είναι ιδανικός συνομιλητής και η συζήτηση μαζί του αποτελεί πάντα μία απολαυστική διαδρομή. Αφορμή αυτήν τη φορά μάς έδωσε η κυκλοφορία του νέου του μυθιστορήματος «Ο Βασιλιάς της», το οποίο εμπνεύστηκε από μια κλασική, αρχαία ιστορία αγάπης.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΕΥΗ ΚΑΛΛΙΝΗ

Χρήστος Χωμενίδης

Μετά τον «Φοίνικα», το 2018, σκόπευε να γράψει ένα μυθιστόρημα με κεντρικό ήρωα έναν μητροπολίτη, το οποίο θα διαδραματιζόταν στους κόλπους της Εκκλησίας. Όπως μου αποκαλύπτει, η ιδέα αυτή αποτελούσε μία πρόκληση, καθώς δε σκόπευε να εξωραΐσει ούτε, όμως, και να γίνει εύκολα -και κοινοτοπα- καταγγελτικός. Το σχεδίαζε, συνέλεγε στοιχεία -μέχρι και στο Άγιο Όρος πήγε- προκειμένου να νιώσει την ατμόσφαιρα του μοναχισμού... Και ξαφνικά, το βράδυ των γενεθλίων του τον επισκέφθηκε ο Μενέλαος! «Και πού το ξέρουμε», αναρωτήθηκε, «ότι ο Μενέλαος συνειρήνη ψυχικά, όταν τον εγκατέλειψε η Ελένη»; Ε αυτό ήταν! Έπιασε τον μίτο κι άρχισε συνεπαρμένος να τον ξετυλίγει. Έτσι, πλάστηκε «Ο Βασιλιάς της».

Κ. Χωμενίδη, έχετε ξαναγράψει με χρονικό «φόντο» τον αρχαίο κόσμο, το «Λόγια Φτερά». Τι σας ελκύει στην αρχαιότητα; Καλά το είπατε. Σε αυτό το βιβλίο -πολύ περισσότερο απ' όσο στα «Λόγια Φτερά»- ο αρχαίος κόσμος αποτελεί απλώς ένα φόντο. Οι σχέσεις που αναπτύσσονται, οι ήρωες που σκιαγραφούνται είναι, νομίζω, διαχρονικοί. Τα ίδια ζητήματα διαλαμβάνει ο κάθε συγγραφέας και αγωνιά να τα φωτίσει από τη δική του οπτική γωνία. Τον έρωτα, την πάλη για την επιβίωση και για την εξουσία, την ανάγκη των ανθρώπων να συνδεθούν μεταξύ τους και να πιστέψουν σε κάτι το οποίο τους υπερβαίνει. Τον ισόβιο σπαραγμό μπροστά στο αναπόφευκτο της φθοράς και του θανάτου... «Ο Βασιλιάς της» θα μπορούσε να διαδραματιζόταν σε κάθε εποχή. Εφόσον, όμως, τον τοποθέτησα τον καιρό των Ατρειδών, μελέτησα ό,τι βρήκα και για τις Μυκίνες και για τη Σπάρτη και για την Τροία.

Εσείς νηρόζαι ποτέ στη θέση του Μενελάου; Και πώς ανυδράσατε όταν η δική σας Ελένη έφηνε; Όχι, δεν έχω υπάρξει Μενέλαος. Δεν έχει ορκιστεί όλη η Ελλάδα -ούτε καν όλοι οι φίλοι μου- πάνω στην πασάδα μου. Προφανώς, μ' έχουν εγκαταλείψει ερωτικά, αλίμονο κι αν δε συνέβαινε, θα έπασχα από θλιβερή ρηχότητα εμπειριών. Ούτε για μια στιγμή, όμως, στη ζωή μου δε διανοήθηκα ν' αποπειραθώ να κρατήσω με το ζόρι κάποια που ήθελε να φύγει. Ούτε βεβαίως και να την εκδικηθώ. Όταν ο έρωτας τελειώνει, οφείλεις να προστατεύεις με κάθε τρόπο την αγάπη. Την ανάμνηση έστω των ωραίων μοιρασμένων στιγμών. Ο άντρας που σκούζει επειδή τον παρατίσανε, που καταριέται την «άπιστη», που απεργάζεται τεχνάσματα για να τη ρυμουλκήσει πίσω, είναι για μένα από τα πιο αντιαισθητικά θεάματα. Θυμίζει υπερφυσικό μπέμπη, που έχει αποκοπεί από τον μητρικό μαστό. Ο λαϊκός βάρδος το έχει εκφράσει άριστα: «Οποιοσ ξέρει ν' αγαπά, ξέρει και

να χωρίζει...»

Τι έχει αηλιάξει στον Χρήστο Χωμενίδη από το «Σοφό Παιδί» έως και σήμερα; Πάρα πολλά! Μέχρι και τα μαλλιά μου έχουν αρχίσει να ασπρίζουν! Προσπαθώ εντούτοις να διατηρώ κάτι από τον αυθορμητισμό της πρώτης νιότης μου. Κι αν μ' έχει εγκαταλείψει η άγνοια κινδύνου. Ο αγίός μου εξακολουθεί να είναι ο Ντένις ο Τρομερός. Ή έστω ο Τομ Σόγιερ. Ή έστω ο Τρελαντώνης.

Τα βιβλία σας επηρεάζουν τον τρόπο που σκέφτεστε; Εννοείται! Ένα βιβλίο ενώ το γράφεις πρέπει να εκπλήσσει εσένα τον ίδιο. Εάν δεν αναθεωρείς, προχωρώντας το, τις πεποιθήσεις σου, ποιο το νόημα; Γίνεσαι οι ήρωές σου, κόβεις κομμάτια απ' την ψυχή σου και τους τα προσφέρεις τροφή. Κι εκείνοι πότε σε φιλάνε και πότε σε πετροβολούν. Μαγευτική διαδικασία...

Λένε πως έχουμε την τάση να θυμόμαστε πρωτίστως τις μεγάλες δυσκολίες και τις δυστυχίες μας κι όχι τις εντυχιόμενες μας στιγμές. Εσείς, ποια στιγμή ή περίοδο της ζωής σας θυμάστε πιο έντονα και γιατί; Λένε λάθος! Με την πάροδο του χρόνου τείνουμε να εξωραϊζουμε και τις πιο αρνητικές εμπειρίες, τις δε βαθιά τραυματικές, να τις αποθούμε. Εδώ τον πόλεμο, που είναι μια σκέπη φρίκη, πολλοί άνθρωποι τον διηγούνται σαν απαύγασμα ηρωισμού. Εγώ τον τελευταίο καιρό ανατρέχω στην 20ετία που ξεκίνησε με τον θρίαμβο στο μπάσκετ το 1987 και τελείωσε με τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου το 2008. Πρόκειται για μια άκρως συκοφαντημένη εποχή. Όσοι τη ζήσαμε και τη χαράκαμε κατηγορηθήκαμε εκ των υστέρων ότι -ούτε λίγο ούτε πολύ- καταστρέψαμε την Ελλάδα, ότι την οδηγήσαμε στη χρεοκοπία. Πράγματι, κάποιον τα φερσίματα έτειναν προς την ύβρη. Συνολικά, όμως, υπήρξαμε, εν συγκύσει έστω, αθώοι. Τα παιδιά της γενιάς μου ήταν τα πρώτα στην ελληνική ιστορία που δεν ένιωθαν την ανάγκη, ούτε την υποχρέωση, να πενήθουν για τίποτα. Κάποτε θα γράψω για όλα αυτά...

Μοιραστείτε μαζί μας ένα κρυφό σας όνειρο ή μια επιθυμία σας για το μέλλον... Κάθε μου βιβλίο να είναι καλύτερο από το προηγούμενο και κάθε μέρα μου πιο μεστή. Να φτάσω θαλερός μέχρι τα 110. Να καμαρώσω εγγόνια και δισέγγονα και να μπορώ να τα χατζιλικώνω. Να απολαμβάνω τον έρωτα ως τα βαθιά γεράματα. Να πεθάνω πλάι στη θάλασσα, χορτάτος από τα πάντα. Και να δωρίσω το σώμα μου στην ιατρική επιστήμη. Τι με ρωτάτε; Γιατί οι επιθυμίες μου θα έπρεπε να διαφέρουν από τις δικές σας; **Info: Το νέο βιβλίο του Χρήστου Χωμενίδη «Ο Βασιλιάς της» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκι.**

Χρήστος Χωμενίδης | Read more glow.gr

